

НАНСИ КРЕС

БРАТОВЧЕДИТЕ ОТ ВЧЕРА

Нанси Крес

БРАТОВЧЕДИТЕ
ОТ
ВЧЕРА

ЕКСЛИБРИС

БРАТОВЧЕДИТЕ ОТ ВЧЕРА

© 2014, Нанси Крес

Превод © Неца Михайлова
Художник © Николай Пекарев

Печат Симолини 94

YESTERDAY'S KIN
Copyright © 2014 by Nancy Kress

This is a work of fiction. All events portrayed in this book are fictitious and any resemblance to real people or events is purely coincidental. All rights reserved, including the right to reproduce this book or portions thereof in any form without the express permission of the publisher.

All rights reserved.

ISBN 978-619-7115-27-7

Всички права запазени.

www.exlibris.bg

Екслибрис™ 2016

За Мора, моя научен консултант

„В тези факти виждаме дълбока органична връзка,
преобладаваща в пространството и времето...

Тази връзка, според моята теория, е проста
наследственост.”

– Чарлз Дарвин, *Произход на видовете*

I: S МИНУС 10.5 МЕСЕЦА

МАРИАН

Публикацията беше отпразнувана с парти в офиса на декана, което се смяташе за чест. Дъбова ламперия, шери в малки чашки, касетираны прозорци, гледащи към четириъгълния вътрешен двор – помещението упорито се мъчеше да изглежда като трапезария някъде в Оксфорд или Кеймбридж, задача, закъсняла с няколко века. Партието също упорито се мъчеше да изглежда тържествено. Колегите на Мариан, с изключение на Еван и декана, упорито се мъчеха да скрият завистта си, както и да не поглеждат часовниците си.

– Престани – каза ѝ Еван от прикритието на вдигнатата си чаша.

– Да престана с какво?

– Да се преструваш, че ти е неприятно.

– Неприятно ми е – каза Мариан.

– Не ти е неприятно.

Беше прав наполовина. Тя не обичаше партията, но се гордееше с изследването си, завършило успешно, въпреки че две години генетичните тестове се проваляха, некомпетентните магистранти замърсяваха пробите със собственото си ДНК и постоянно се го-

вореше за „щастливите открития“ на Баскел, с когото никога не се беше разбирала. Баскел, физик от старата школа, я възприемаше като кучка, която отказва дължимото уважение на висшестоящите и никога не се оттегля от даден спор с достойнство. Много хора, съзнаваше Мариан, я разглеждаха като някакъв вариант на горното. В списъка влизаха две от трите ѝ пораснали деца.

През отворените капаци на прозорците, студентите навън се бяха излегнали на тревата и се радваха на мекото октомврийски слънце. Три момичета с джинсови шорти играеха фрисби, подскачаха към летящия син диск и поглеждаха, за да се уверят, че момчетата, които седяха пред каменната стена, ги наблюдават. Файнбърг и Дейвидсън от Физическия факултет минаха по поляната, увлечени в приятелски спор. На Мариан ѝ се прииска да бъде с тях, а не на парти в нейна чест.

– О, господи – каза тя на Еван. – Току-що влезе Къртис.

Президентът на университета бавно прекоси стаята. Едно време човекът е бил историк и може би затова на Мариан ѝ приличаше на Хенри VIII. Сега той беше университетски политик, не по-малко властолюбив от Хенри, но беше заседнал във второкласен университет, където властта не беше голяма. Мариан нямаше възражения към неговата личност, а към умственото му ниво. Също като Хенри, и той не беше особено умен. И говореше с клишета.

– Доктор Дженър – каза той, – поздравления. Перо в шапката ви и чест за всички нас.

– Благодаря, доктор Къртис – отговори Мариан.

– О, Ед, моля ви.

– Ед – повтори Мариан, но не предложи своето малко име, защото ѝ беше интересно да види дали той го помни. Не го помнеше. Мариан отпи от шерито си.

Еван запълни получената се неловка пауза.

– Аз съм доктор Бландфорд, на следдокторска специализация – каза той със своя изискан британски акцент. – Ние всички много се гордеем с работата на Мариан.

– Да! И аз бих искал да ми обясните своя иновативен процес, Мариан.

Той нямаше представа за какво става дума. Секретарката му вероятно му беше напомнила, че трябва да се покаже на партито: *В деканския кабинет на научния отдел, 4:30, петък, по случай онази публикация на д-р Дженър в – бърз поглед в имейла – „Нейчър“, много престижно списание, никой от нашите учени не е публикуван там досега...*

– О-о... – каза Мариан, когато Еван дискретно я побутна: „Дръж се любезно!“ – Беше не толкова иновация в процеса, колкото неочакван резултат от някои процедури. С асистентите ми открихме нова хаплогрупа на митохондриалната ДНК. По-рано се смяташе, че *Homo sapiens* съдържа трийсет хаплогрупи, а ние открихме трийсет и първа.

– Като се разчетат секвенциите на съвременните гени, нали разбирате – каза любезно Еван. – Разчитане на секвенциите и потвърждение.

Всяко нещо, изречено с аристократичен британски акцент, автоматично започва да звучи интелигентно и

д-р Къртис изглеждаше съответно впечатлен.

– Разбира се, разбира се. Прекрасни резултати. Перла в короната ви.

– Само още една хаплогрупа – каза Еван с лукава любезност, – наследена от общия женски прародител на човечеството отпреди 150 000 години. Митохондриалната Ева.

Лицето на д-р Къртис светна. Мариан си спомни, че имаше телевизионно предаване за Митохондриалната Ева, където тя беше представена от актриса с голям бюст и леопардов саронг.

– О, да! Това не беше ли...

– Съжалявам, не можете да влезете там! – чу се писклив глас от коридора. Разговорите замлъкнаха. Всички обърнаха глави към тримата мъже в черни костюми, които разбутваха група магистранти пред вратата. Тримата мъже носеха оръжие.

Поредната стрелба в училище, помисли си Мариан, къде бих могла да...

– Доктор Мариан Дженър? – каза най-високият от тримата и показа бадж. – Аз съм специален агент Дъглас Кац от ФБР. Бихте ли дошли с нас?

– Арестувате ли ме? – попита Мариан.

– Не, не, нищо подобно. Действаме по директна заповед от президента на Съединените щати. Тук сме, за да ви придружим до Ню Йорк.

Еван стискаше ръката ѝ – Мариан не беше сигурна кога точно я беше хванал. В това нямаше нищо романтично, както и нищо сексуално. Еван, двацет и пет години по-млад от нея и дискретно гей, беше неин приятел и съюзник, единственият друг еволю-

ционен биолог в отдела и единственият, който споделяше нейното саркастично чувство за хумор. „Или поне така мислехме”, си казваха те един на друг, когато някоя хипотеза се оказваше погрешна. Или поне така мислехме... Топлите му пръсти ѝ вдъхнаха увереност и здраво стискаха нейните, които внезапно бяха станали леденостудени.

– Защо трябва да ходя в Ню Йорк?

– Страхувам се, че не мога да ви кажа това. Но е свързано с националната сигурност.

– Аз? Как е възможно...?

Специален агент Кац успя, макар и не съвсем, да скрие раздразнението си от нейните въпроси.

– Не знам, госпожо. Имам заповед да ви заведе в щаба за специални мисии на Обединените нации в Манхатън.

Мариан погледна изумените си колеги, стреснатите магистранти и д-р Къртис, който вече пресмяташе как би могъл да превърне ситуацията в предимство за университета. Измъкна ръката си от пръстите на Еван и успя да каже със спокоен глас:

– Моля да ме извините, доктор Къртис – господин декан. Изглежда, че съм необходима за нещо, свързано с... с извънземните.

НОВА

Още веднъж Ноа Дженър натисна топката на вратата на апартамента. Тя беше мазна от многото немисти длани и продължаваше да бъде заключена. Знаеше,